

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΜΑΣ

Οἱ μετ' ἀγάπης καὶ τιμῆς προπεμπόμενοι σήμερον ἐξ Ἀθηνῶν ξένοι, οἱ ἐν ταῖς ἀκαδημαϊκαῖς ἑορταῖς ἐκπροσωπήσαντες τὴν πνευματικὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, δὲν ἐγένοντο μόνον μάρτυρες τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναστάσεως καὶ ζωῇ ἀλλὰ καὶ ἀπόστολοι βεβαίως θ' ἀποβῶσι τῶν ἐλληνικῶν δικαίων, καθότι ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ δὲν ὑποτάσσεται εἰς τοὺς μικροπρεπεῖς ὑπολογισμούς, εἰς οὓς κατέρχονται οἱ ἰσχυροί, οἱ πρεσβεύοντες ὡς δίκαιον μόνον τὸ συμφέρον των.

Τεχμήρια τῆς πολυτίμου φιλίας καὶ συμμαχίας, ἣν προσεπόρισεν ἡμῖν ἡ ἐπίσκεψις τῶν ξένων σοφῶν, πολλὰ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ μνημονεύσωμεν. Ἀλλ' οὐδὲν εὐγλωττότερον τῆς θλίψεως, ἣν εἶδομεν εἰς τὰ πρόσωπα πολλῶν προσκυνητῶν τῆς Ἀκροπόλεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐν συγκινητικῇ ἐκστάσει ἠτένιζον τὰ κενά, ἅτινα ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος ὁ σφετερισμὸς καὶ ἡ ἀρπαγὴ...

Ἡ σιγηλὴ ἐκείνη θλίψις ἐφάνη ἡμῖν ἐπίσης εὐγλωττος ὅσον καὶ ἡ πρὸ εἰκοσαετίας ἀκουσθεῖσα βροντώδης διαμαρτυρία τοῦ Ἀγγλοῦ Χάριστων κηρύττοντος:

«Εἶναι πλέον ὥρα νὰ σκεφθῶμεν πῶς καὶ πότε θ' ἀποδοῶσι τὰ Ἑλγίνεια μάρμαρα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν».

— Αἰὼν ὁλόκληρος συμπληροῦται μετὰ μικρόν, εἶπέ τις τῶν ἡμετέρων εἰς ἓνα ἐκ τῶν ξένων, ἀφ' οὗ τοῦ ἀγγλικὸν κλίμα, καὶ ἡ νοσταλγία φθείρουσι τὴν θαυμασίαν αὐτῶν ἐπιφάνειαν. Δὲν φρονεῖτε ὅτι ὁ καθαρὸς ἀὴρ τῆς Ἀκροπόλεως θὰ τοῖς ἀπέδιδε τὴν ὑγίαν;

Ἐκεῖνος ἐξεπλάγη ἐν ἀρχῇ διότι ἐμαντεύθη ἡ σκέψις του, ἴσως δὲ καὶ ἐξεδηλώθη κατὰ γράμμα. Δὲν τὴν ἠρνήθη ὁμως καὶ δεικνύων τὴν ἐκ γύψου ψευδῆ Καρυάτιδα, ἥτις ἀντικαθιστᾷ μίαν ἄλλην ἀληθινὴν ξενιτευμένην:

— Πῶς τὴν περιμένουν αἱ ἀδελφαί της! ἀπεκρίθη κινῶν ἐν συγκινήσει τὴν κεφαλὴν!

Ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου, ἀλλὰ τόσο χαρακτηριστικοῦ ἐπεισοδίου πολλὰ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν περὶ τῆς ἀγαθοποιοῦ ἐπιδράσεως, ἣν δύναται ν' ἀσκήσῃ ἡ γνῶσις τῶν καθ' ἡμᾶς.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀτυχῶς μόνον τὰ Ἑλγίνεια μάρμαρα, ὧν αἱ θέσεις μένουσι κεναὶ ἐν τῷ Παρθενῶνι. Πολλοὶ καὶ ποικίλοι εἶναι οἱ ἀκρωτηριασμοὶ καὶ οἱ σφετερισμοί, οὓς ὑπέστη καὶ ὑφίσταται τὸ σῶμα τῆς πατρίδος ἡμῶν. Ἀνάλογος ἄρα καὶ κατὰ σύστημα δέον νὰ διαδίδεται ἡ περὶ αὐτῶν ἀλήθεια ὑπὸ παντός Ἑλληνα, διότι ἡ ἀλήθεια θὰ στρατολογήσῃ ὑπὲρ ἡμῶν ὅλας ἐκείνας τὰς εὐγενεῖς ὑπάρξεις, ἃς μέχρι τοῦδε τόσο οἰκτρῶς ἐπλάνων τὰ ἐχθρικά ψεύδη.

ΤΟ ἉΓΙΟΝ ΙΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ

Ἰωάν. (Κ. 19, 37)

Κείμενον.

Οὔσης ¹ οὖν ὥσας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ ² μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον. καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν. καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν, Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς. καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινῶν κρατῆτε κεκράτηνται. Θωμᾶς δέ, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ οὐ μὴ πιστεύσω. καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν. εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου. καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Σημειώσεις.

1) Ὁσίας=ἑσπέρας. 2) Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων=πρώτῃ τῆς ἐβδομάδος=Κυριακῇ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ἐκ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων Ε' 12—20

Ἐπόμενον ἦτο τὰ γινόμενα σημεῖα καὶ τέρατα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων νὰ ἐφελκύσῃ σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἀρχὴν καὶ

τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῶν κατὰ τῶν Ἀποστόλων ἄρχοντες δὲ ἦσαν, ὡς γνωστόν, οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ Συνέδριον, ἦτοι τὴν ἰουδαϊκὴν Γερουσίαν. Τὸ Συνέδριον δὲ τότε ἀπηρτίζετο ἐξ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὰς δύο αἱρέσεις, ἐκ Φαρισαίων τ. ἐ. καὶ Σαδδουκαίων. Καὶ οἱ μὲν Φαρισαῖοι ἐπίστευον εἰς τὴν Ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, οἱ δὲ Σαδδουκαῖοι ἀπέρριπτον ὁλοσχερῶς τὴν τοιαύτην δοξασίαν. Φαίνεται δὲ ὅτι τοσοῦτον εἶχε διαδοθῇ ἡ αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὥστε καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Συνεδρίῳ εἶχον τὴν πλειονοψηφίαν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν ἀναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ πλῆθος λαοῦ καθ' ἐκάστην ἐπίστευεν εἰς αὐτόν, οἱ Σαδδουκαῖοι ἐπλήσθησαν ὀργῆς καὶ ἐκηρύχθησαν ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν Ἀποστόλων, διότι ἐὰν ἡ περὶ ἀναστάσεως δοξασία ἦτο ἀληθὴς ἀνέτρεπεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ δόγμα τῆς αἱρέσεως αὐτῶν.

Ἄμα λοιπὸν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἅπαντες οἱ μετ' αὐτοῦ Σαδδουκαῖοι ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἤκουσαν, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι, κηρύττοντες τὸν Διδάσκαλον αὐτῶν ὡς ἀναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐπολλαπλασίαζον ἐντεῦθεν τοὺς ὁπαδοὺς τῆς πίστεως εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ὅπερ ἦτο καταστροφὴ δι' αὐτούς, ἀνέπτυσαν ἔτι μεγαλύτερον ζῆλον ὑπὲρ τοῦ δόγματος αὐτῶν καὶ διατάξαντες τοὺς στρατιώτας συνέλαβον τοὺς Ἀποστόλους καὶ κατέκλεισαν αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἦσαν κεκλεισμένοι οἱ ἐγκληματίαι τῆς χώρας. Ἀλλὰ τί συνέβη μετὰ ταῦτα;

Θὰ ἦτο βεβαίως ἀδύνατον ἄνευ τῆς θείας βοηθείας νὰ εὐδοκμήσωσιν οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῷ κηρύγματι αὐτῶν, διδάσκοντες τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἰδρύνοντες ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας, ἢ μᾶλλον κηρύσσοντες ἀναφανδὸν εἰς τὰ ἔθνη ῥιζικὴν μεταβολὴν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἄμεσον κατὰπτωσιν τῶν θεῶν, καὶ ἀνύψωσιν καὶ λατρείαν τοῦ ἐνός Εὐαγγελίου. Ὅντως ἄνευ θείας βοηθείας ἢ ἤθελον ἀμέσως φονεῦσθαι, ἢ ἤθελον κλεισθῇ εἰς τὰς φυλακάς ἕως ὅτου ἐκεῖ ἀποθάνωσιν. Ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τοῦ θανάτου ἔσωσεν αὐτοὺς πολλάκις καὶ ἐκ τῶν φυλακῶν ἠλευθέρωσε.

Τοῦτο συνέβη καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει. Ἄμα οἱ Ἀπόστολοι ἐφυλακίσθησαν, Ἀγγελος τοῦ Θεοῦ, πνεῦμα τούτου ἐστι λειτουργικὸν τῶν θείων ἀποφάσεων, ἤνοιξεν αὐτομάτως τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, καὶ διατάξας τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἐξέλθωσι παρήγγειλεν εἰς αὐτούς: Λάβετε τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν πρὸς τὸ Ἱερὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ πρὸς τὰς στοάς, ὅπου καὶ πρότερον διετρίβετε, καὶ ὅπου συναθροίζεται τὰ πλήθη καὶ ἐκεῖ κηρύξατε ἐκ νέου τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας, κηρύξατε τὴν πίστιν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, διότι «ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων».

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Τ' ΑΔΕΛΦΙΑ

Ἀπόψε τί μ' ἐπόνεσε τῆς μιῦρης ἡ καρδιά μου,
Καὶ ξύπνησα καὶ ἐρώταά την, πάλιν ξιναρωτῶ την
— «Καρδιά μου τ' ἔχεις καὶ πονεῖς καὶ βαρυαναστενάξεις;
Ἐσὺ βαρέμι δὲν βιστῆς, βουνὸ δὲν ἀνεβαίνης.»
— «Κάλλιον ν' ἀνέβαινα βουνὸ βολύμι φορτωμένη
Παρά τὸ θαῦμα ποῦδα γῶ ἐφίς ἀργὰ τὸ βράδυ.
Δύο ἀδελφία σέρν' ὁ ποταμὸς μὲ τὸ φιλὶ πλεγμένα,
Κ' ἕνας τὸν ἄλλον ἔλεγε κ' ἕνας τὸν ἄλλο λέγει:
«Βάστ' ἀδελφέ μου, βάστα με, νὰ μὴ ποχωριστοῦμε,
Ἀνίσως καὶ χωρίσουμε, δὲν ματασμίγομ' ἄλλο.»

ΗΡΩΩΝ ΠΑΣΧΑ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1826*

B'.

Ἦλθεν ἡ Μεγάλῃ Παρασκευὴ καὶ οἱ θρησκευτικώτεροι ἐξ αὐτῶν ἔψαλλον τὸν ἐπιτάφιον θρῆνον. Ἐπειτα τὸ Μέγα Σάββατον τὸ ὑπερευλογημένον αὐριον αὐτοὶ ἱερεῖς τῆς ἐλευθερίας περιβεβλημένοι θείαν μεγαλειότητα ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου, ὅπου ἐρρίφθη ἡ πατρίς ἄνευ σαββάνου, ἄνευ σινδόνης καθαρᾶς ἀκήδευτον σπάραγμα τῶν ὀρνέων, θὰ ψάλλωσι τὴν ἀνάστασιν καὶ θ' ἀντηγήσῃ ὁ ψαλμὸς αὐτῶν πέραν τῶν ὀρέων καὶ πέραν τῶν θαλασσῶν ὡς τὸ σάλπισμα τοῦ ἀγγέλου, τὸ μέλλον νὰ ἐγείρῃ τοὺς ἀπὸ αἰῶνος κεκοιμημένους ἀπὸ τῶν μνημάτων.

Ἡ ἐσπέρα ἐπέστη γλυκεῖα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀγρίαν ὅψιν τῆς πόλεως φέρει ἐπὶ τῶν ἀνθίνων πτερύγων τῆς αὔρας τὴν δροσερὰν τῆς θαλάσσης ὁσμὴν, ἐν ᾧ ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα στέφανος ἀπέραντος ρόδων, τὸ λυκόφως, περιβάλλει καὶ πόντον καὶ βουνά. Ἀμυδρῶς πρὸς δυσμὰς φαίνεται τὸ Βασιλάδι κατὰ τὸν Προκοπάνιστον, ἐγγύτερον δὲ νοτιοδυτικῶς ἡ Κλείσοβα. Νομίζουσιν οἱ ἐν τῷ σεραῖῳ ὅτι βλέπουσιν ἀπὸ τὰ Καρχαγγελεῖκα παρὰ τὸν Ἀνεμόμυλον νὰ πλέωσι πρὸς τὴν νῆσον ὁ Τζαβέλλας καὶ πέντε σύντροφοι ἐντὸς γοργοῦ προιαρίου. Μαρμαρίνην ἔχων ἀταραξίαν ταχέως καὶ ἀσφαλῶς ὠθῶν τὸ προῖαρι μετὰ τὸ σταλίκι ὄρθιος ἐν μέσῳ χαλάζης δαιμονιώδους σφαίρων ὀδηγεῖ αὐτοὺς ὁ δεκαεξαετής παῖς Ντάης Βορύλας¹. Ἐδῶ δὲ διακόσια βήματα κατωτέρω κεῖται τὸ Ληοτριβεῖο. Φαίνεται ἐκεῖ ἀκόμη ὑφούμενος ἀπόκρημνος καὶ ἀκαμπτος ὁ Γεράσιμος Τζόρνας, ὁ ἀπλοῦς Μεσολογγίτης πυροβολητής, ἱστάμενος πρὸ τοῦ πυροβόλου του, θέτων αὐτὸς πῦρ εἰς αὐτὸ καὶ σπαραττόμενος διὰ νὰ μὴ τὸ παραδώσῃ ζωντανὸς εἰς τοὺς Τούρκους². Τόσαι ἀναμνήσεις, φωναὶ εἶναι ἀγγέλων, καλούντων αὐτοὺς εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου.

Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Ἡ θέσις τῶν ἄστρον ἐν τῷ οὐρανῷ ἐσήμαινεν ὅτι ἐπῆρχετο τὸ μεσονύκτιον. Τότε «ἀναστήτω ὁ Θεός» ἀνεκραύγασαν οἱ ἐν τῷ σεραῖῳ κεκλεισμένοι, ἐν ᾧ δὲ τίνες ἀπέσπων καὶ ἀπέρριπτον ἀπὸ τῶν θυρῶν τὸν φραγμὸν τῶν λίθων, ἄλλοι δὲ ἄλλως ἐκ πεύκης ἢ σχίζας ἢ καὶ πενιχρά τινα ἀνάψαντες κηρία ἤρχιζον ψάλλοντες τὸ χαρμόσυνον ᾄσμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ πυροβολοῦντες ἐν αὐτῷ. Ὡρμησαν ἔπειτα ἔξω τῶν θυρῶν Χριστὸς ἀνέστῃ κραυγάζοντες καὶ διὰ πυροβολισμῶν τοὺς ἐχθροὺς προκαλοῦντες. Διότι δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς σωτηρίαν τῆς ζωῆς ποιούμενοι τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ σεραῖου. Ἡδύναντο, ἂν ἐπόθουν τοῦτο, ἀφρούρητοι ὅπως ἦσαν, βεδίζοντες ὀλίγον πρὸς ἀνατολὰς νὰ ὑπερβῶσι τὰ κατηρειπωμένα τεῖχη καὶ μετὰ τὴν αὐγὴν νὰ ἔχωσι σωθῇ εἰς τὸν Ζυγόν. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε οἱ κριοὶ τοῦ Πάσχα τῶν πιστῶν, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ γένους, ἔτοιμοι νὰ ἐκδάρῳσι ζῶντες καὶ ζῶντες νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὴν πυρὰν, ὅπως ὁ Διάκος εἰς τὴν Φθιώτιδα, καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον ὁ Παξινοῦς Γεώργιος Ἀνεμογιάννης.

Ἀναστήτω ὁ Θεός καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν» φωνοῦσι χωροῦντες ἐμπρὸς διὰ μέσου τῆς πόλεως. Διὰ μέσου τοῦ κοιμητηρίου τούτου, ὅπου παρὰ τὰ λείψανα τῶν σαρκῶν

*) Ὁ Μεσολογγίτης Σακκᾶς ἤκουσε τῷ 1828 ἐν Ἀγίῳ Σώστῃ διηγούμενον ταῦτα ἀξιωματικὸν Τουρκαλβανόν, μετασχόντα τῆς πολιορκίας, μεταβαίνοντα δὲ τότε ἐξ Αὐλῶνος εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Τουρκαλβανὸς προσέθεσε: «Τοιοῦτοι ἄνδρες, ἄλλοι τόσοι ἔπαιρναν πάλιν τὸ Μεσολόγγι».

¹ Περὶ τούτου ἰδὲ τὰ Πάτρια τοῦ 1903 ἀριθμ. 5.

² Περὶ τούτου ἰδὲ τὰ Πάτρια τοῦ 1907 ἀριθμ. 17.

καὶ τῶν ὀστέων τοῦ θύματος κοιμᾶται ἡ ὕαινα χορτασμένη, προβαίνουσιν οἱ μὲν τουφεκίζοντες, οἱ δὲ ψάλλοντες «ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς, οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου Θεοῦ». Ἀθρόοι ἤδη φέρονται πρὸς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα πιστολίζοντες καὶ φονεύοντες καὶ ἀντιπυροβολούμενοι ὑπὸ τῶν πανταχόθεν μετὰ κελάδου δεινοῦ ἐπερχομένων Τούρκων καὶ πίπτοντες πολλοί. Παρέρχονται παρὰ τὸ φυσιογιοδετεῖον, βλέπουσι τοὺς κατεσπαρχγμένους τοίχους αὐτοῦ, ὡς κῦτος πλοίου καταφραγθέντος ὑπὸ τῶν τρικυμιῶν, καὶ τουφεκίζοντες ἅμα καὶ διὰ τῆς σπάθης ἀνοίγοντες ὁδὸν ψάλλουσιν «οἱ δίκαιοι ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ». Στρέφουσιν εἶτα πρὸς βορρᾶν καὶ παρὰ τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα παρέρχόμενοι ἐλάχιστοι πλέον διευθύνονται πρὸς τὸ τεῖχος τὸ ἀπὸ τῆς λιμνοθαλάσσης τῆς Μαρμαροῦς μέχρι τῶν κανονιοστασίων τοῦ Κοραῆ.

Ποία πορεία! Ἡ ὁδὸς αὐτῶν χραίνεται δι' αἵματος καὶ σημειοῦται διὰ πτωμάτων. Οἱ Μουσουλμάνοι πολλαχοῦ ὁρμῶσι νὰ συναρπάσωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἐκάστη λάμψις πιστολίου καὶ ἐκάστη τῆς πάλας ἀστραπὴ ἐκφαίνουσι καὶ ἐνὸς ὀσμανίδου τὸν φόνον. Ἐκατοντάδες Τούρκων πλήττουσι μὲ τοὺς πόδας ψυχορραγοῦντες τὴν γῆν ἢ πληροῦσι τὸν αἰθέρα στεναγμῶν πληγωμένοι βαρέως· ἐντρομοὶ φεύγουσιν οἱ Ἀνατολίται καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τεθαμβωμένοι ὑποχωροῦσιν ἀνοίγοντες τὴν ὁδὸν οἱ ἀνδρεῖοι Σχιπιτάραι.

Χριστὸς Ἀνέστη.

Ὀλίγοι πλέον οἱ Ἕλληνες καὶ τρυματῖαι βραδέως προβαίνουσι. Τὸ αἶμα πανταχόθεν ρεεῖ ἀπὸ μυρίων πληγῶν καὶ τέλος πίπτουσιν ἄθρως πυροβολούμενοι. Εἷς δὲ μόνον ἀκόμη, ἔρπων μᾶλλον ἢ βραδίζων, ἔφθασε πρὸς τοῦ Φραγκλίνου τὸ προτεῖχισμα. Ἰσως εἶχε μετὰσχῃ τῶν ἐπ' αὐτοῦ τιτανομαχιῶν. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ προχώματος διὰ τῆς παλάμης ὁ γιγαντόχειρ τὴν σπάθην κρατῶν εἰσέτι τρομερός· οἱ ὀσμανίδαι τὸν περικυκλοῦσιν ἀλλὰ δὲν προσεγγίζουσι· κύνες ὑλακτοῦσι τριγυρίζοντες λέοντα θνήσκοντα ἐκ τῶν τραυμάτων. Ἐπεσε τέλος διὰ συμπτωροκροτήσεως βληθεὶς καὶ ἐβρόντησεν ἡ γῆ ἐκ τῆς πτώσεώς του.

Ἄλλ' ἠκούσθη ἡ φωνὴ του χαλκίνῃ ψάλλουσα· Χριστὸς Ἀνέστη.

ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ

Β'.

Πᾶσαι ἄρα αἱ ἀπὸ τοῦ 1879, προκειμένου περὶ προσαρτήσεως τῆς Ἡπειροθεσσαλίας, καὶ ἀπὸ τοῦ 1896 ἐξ ἀφορμῆς τοῦ κρητικοῦ ζητήματος κρυφίως ἢ δεδηλωμένως καὶ ἡμῶν ταχθεῖσαι δυνάμεις ἔχουσι τὰς κατακτητικὰς τῶν ἐπὶ ἑλληνικῶν χωρῶν βλέψεις, αἱ μὲν εὐρυτέρας αἱ δὲ στενωτέρας, ἢ πρὸς ἀλλήλας δ' ἀντιζηλία αὐτῶν παρατείνει τῆς τε Τουρκίας τὸν βίον καὶ τῶν ἀτυχῶν ραγιαδῶν τὴν δουλείαν. Ἄλλ' οὐδὲν κακὸν ἄμοιρον καλοῦ. Ἡ ἀντιζηλία αὕτη καὶ τὸ ἀμοιβαῖον «Κάτω τὰς χεῖρας» ἐγένετο μέχρι τοῦδε ἡ αἰτία νὰ λάβωσιν ὑπόστασιν τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Αἵμου χριστιανικὰ κρατίδια, καὶ ν' αὐξηθῇ τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔδαφος διὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Ἑπτανήσου καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἢ ἀντιζηλία δὲ αὕτη θέλει ἐξάπαντος, ἐλπίζομεν, διασώσῃ μὲν τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος τὴν ὑπαρξίν, διευκολύνει δὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν ἑνωσιν. Ἡ χώρα αὕτη ἢ βαθύκολπος καὶ πολυλίμενος, κατέχει τὸ κεντρικώτατον νῦν τῆς ὑψηλίου σημείου. Πᾶσα λοιπὸν μεγάλη δύναμις, μὴ θέ-
λουσα ν' ἀποκλεισθῇ ἐκ τῆς παγκοσμίου ἀγυῖας, τοῦ Αἰγαίου, ὑπὲρ πᾶσαν δ' ἄλλην ἢ ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἐγκατεστημένη ἤδη Ἀγγλία, ζωτικώτατον συμφέρον ἔχουσι νὰ μὴ καταληφθῶσι τὰ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου μοναδικὰ ναυ-

τικὰ ὁρμητήρια καὶ ὁ εὐρύτατος καὶ φύσει ὀχυρὸς λιμὴν τῆς Σούδας ἐν τῇ ἐπικαιρότατῃ κειμένῃ Κρήτῃ ὑπὸ μεγάλου ναυτικοῦ κράτους. Οἱ εὐρύχωροι καὶ θυμασίως κείμενοι λιμένες τοῦ Θορικοῦ, τοῦ Πόρου καὶ τῆς Μήλου πρὸς ἀνατολὰς, τῆς Πύλου, τοῦ Ἀστακοῦ καὶ τοῦ Ἀργοστολίου πρὸς δυσμὰς πρὸς δὲ οἱ εὐρύτατοι καὶ ἀσφαλεῖς καὶ ἐπικαιρότατοι ἐπίσης κείμενοι κόλποι Παγασητικός, Εὐβοϊκός, Κορινθιακός καὶ τῶν Βοιωτῶν, ὡς καὶ ὁ τῆς Σούδας κόλπος μᾶλλον ἢ λιμὴν, θὰ καθίστων ἀκαταγώνιστον εἰκνδήποτε κάτοχον αὐτῶν μεγάλην Δύναμιν, ἥτις θ' ἀπέδαινε οὕτως ἀπόλυτος κυρίαρχος καὶ τῆς ὅλης μὲν Μεσογείου, ἰδιαίτερον ὅμως τῆς ἀνατολικῆς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς παγκοσμίου ἐμπορικῆς ἐπικοινωνίας. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν, στόλοι ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν ὁρμητηρίων τούτων, θὰ ἠδύναντο ν' ἀποκλείσωσι μὲν πάντα πορθμὸν καὶ λιμένα, τὸν τοῦ Ἑλλησπόντου, τὸν τοῦ Σουέζ, τὸν τῆς Μεσσηνίας, τὸν τῆς Ἀδριατικῆς, τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν Σμύρνην καὶ ἄλλα ναυτικὰ ἐμπόρια διεθνούς ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ σημασίας, ν' ἀποδιβάσωσι δὲ στρατὸν ἢ νὰ προσβάλλωσι τὰς ἀκτὰς τῆς Μ. Ἀσίας, τῆς βορείου Ἀφρικῆς καὶ τῆς νοτίου Εὐρώπης.

Φυσικὸν λοιπὸν εἶναι ὅτι οἱ ὀρεγόμενοι τῶν ἀκτῶν τοῦ Αἰγαίου μιμοῦνται τὸν κύνα ἐπὶ φάτνῃ τῆς παροιμίας, προκειμένου περὶ ἐλευθερώσεως τουρκικῶν χωρῶν ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ χερσονήσῳ ἢ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μεσογείῳ. Δὲν ἐδίστασαν δὲ αἱ προστατίδες τῆς Κρήτης δυνάμεις νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν ἐπισήμως ὡς πρὸς τὴν Κρήτην διὰ τοῦ πρὸς τὸν ὑπατον αὐτῆς ἀρμοστήν ὑπὸ χρονολογίαν 21 Μαρτίου 1905 ἐγγράφου τῶν.

Ὑπισχοῦνται ἐν αὐτῷ εἰς τοὺς Κρήτας μῆτε ἐξ αὐτῶν τις νὰ προσαρτήσῃ τὴν νῆσον μῆτε εἰς ἄλλην Δύναμιν νὰ ἐπιτρέψωσι προσάρτησιν ἐνκντίον τῆς θελήσεως τῶν κατοίκων, διὰ νὰ εἶναι δὲ πλήρης ἡ ἐξομολόγησις, ὥρηναν νὰ προσθέσωσι καὶ ἂν ἀκόμη θέλωσιν οἱ κάτοικοι. Ὅ,τι δὲ ὁμολογήθη διὰ τὴν Κρήτην ἰσχύει καὶ διὰ τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον, τὰς τουρκοκρατούμενας ἑλληνικὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰς ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ χερσονήσῳ ὑπολοίπους τουρκικὰς χώρας. Ἡ τελειωτικὴ τῶν μέτρων τούτων τύχη θέλει ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς ἀντιζηλίας τῶν Δυνάμεων καὶ ἐκ τῆς θελήσεως τῶν κατοίκων, ἀφοῦ ἀδύνατος ἡ ἐξόντωσις τούτων. Ἐὰν λοιπὸν ἡμεῖς, καλῶς πλέον τὰς βλέψεις καὶ τὰ σχέδια γνωρίζοντες, ἀγρόπνῳ ὁμματι καὶ μετὰ σπουδῆς παρακολουθῶμεν ἐκείνων τὰ τεχνάσματα προσπαθοῦντες καὶ νὰ ὠρελώμεθα ὡς οἶόν τε ἐκ τῶν ἀντιζηλιῶν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς διὰ δεξιᾶς πολιτικῆς, παρασκευάζωμεν δ' ἐν ταύτῃ καὶ ἡμᾶς αὐτοῦ· ἱκανοὺς νὰ διαμφισβητήσωμεν ἐρωμένως καὶ ἀποφαστικῶς πρὸς οἰονδήποτε τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ τοῦ ἔθνους τὰ δίκαια, οὐχὶ ἐλπίς, ἀλλὰ βεβαιότης ὑπάρχει ὅτι καὶ ἡ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι θέλει διασωθῇ ἀλώβητος καὶ ὁ ἐν δουλείᾳ Ἑλληνισμὸς σὺν τῷ χρόνῳ θέλει ἐνωθῇ, ὁ πλεῖστος, μετ' αὐτῆς. Δὲν θὰ εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν οἱ τὴν τρισένδοξον καὶ περιμέχνητον ταύτην γωνίαν τῆς γῆς οἰκοῦντες τελεσφόρως θὰ ἔχωσιν ἀμυνθῇ ὑπὲρ αὐτῆς πρὸς παντοίους καὶ ἰσχυροὺς ἐπιδρομὰς καὶ κατακτητὰς ἢ καὶ, καμφθέντες ὑπὸ τῆς βικιότητος τῶν κλυδώνων, δὲν θὰ θραυσθῶσιν ἐν τούτοις, ἀλλὰ πάλιν θ' ἀνορθωθῶσιν. Ἄλλως τε καὶ μὴ λητμονῶμεν, ὅτι τῶν Ἑλλήνων γενάρχης τυγχάνει ὁ Προμηθεύς, ὁ συμβολίζων τοῦ ἑλληνικοῦ γένους τὴν δρᾶσιν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὐτινος τὰς τύχας καὶ τὰς περιπετείας ἐκληρονόμησε τῶν ἐθνῶν Προμηθεύς ἢ Ἑλλάς ἀναδειχθεῖσα. Τὸ ὑπὸ γυπῶν καταβιβρωσκόμενον ἦπαρ αὐτῆς, καθηλωμένης ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἱστορίας, ἀναναιούται πάντοτε, ὡς τὸ τοῦ Προμηθεύς, δὲν λείπει δ' ἐκάστοτε καὶ ἐκ τῶν σπλάγχχνων καὶ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς ἀναθρώσκων σωτὴρ Ἡρακλῆς, ὁ φονεύων τὸ

κατασπαράσσον ὄρνεον καὶ ἀποκαθηλὼν αὐτὴν καὶ διὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς μετὰ τὴν ἀθανασίαν ἀμείβων. Χιλιάδων ἐτῶν ἱστορία ἀποδεικνύει τοῦτο. Ἀρκεῖ μόνον, προσθετέον, νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ περιέλθῃ τὸ ἐλεύθερον κέντρον εἰς παντελεῖα σηπεδόνα καὶ ἀποσύνθεσιν, διότι ὁ ἔσωθεν κίνδυνος εἶναι μείζων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐκ τῶν ἐγκάτων δὲ τῆς φυλῆς δέον ν' ἀναφανῇ καὶ πάλιν ὁ ἀποκαθηλώσων τὸν Ἑλληνισμόν καὶ εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀθανάτων ὁδηγήσων αὐτόν.

Ἐὰν δέ, σωφρονιζόμενοι, ἐξυγιάνωμεν καὶ ἐπιρρώσωμεν τὸ νοσοῦν νῦν ἐλεύθερον κρατίδιον, οὐδεμίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀμφιβολίαν ἢ δισταγμόν, ὅτι τάχιον ἢ βράδιον διὰ μυρίων μὲν σκοπέλων καὶ κινδύνων, ἀσφαλῶς ὅμως θὰ φθάσωμεν ποτε εἰς τὸν ποθητὸν λιμένα τῆς ἐθνικῆς ἐνώσεως, ἀποκαταστάσεως καὶ ἀκμῆς. Ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις καὶ οὐδεμία φυλὴ τῆς ἐλληνικῆς εὐγενεστέρᾳ ἐδείχθη, ἔχομεν δ' οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη θαυμασίως διατυπωμένην ὑποχρέωσιν,

Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μεγ' ἀριστοὶ
Ἀνθρώπων ἐγένετο.

Ὑπὸ τοιοῦτον γνώμονα καὶ ὁδηγὸν πάντως θὰ ἐπιπλεύσωμεν καὶ κατὰ τοὺς τῶν νεωτέρων τούτων χρόνων κλύδωνας, ὡς ἐπροφῆτευσεν πάλαι ποτὲ ἡ Πυθία.

Ὅτε ὁ Θησεὺς συνέλαβε τὸ μέγα σχέδιον, νὰ ἐνώσῃ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς μίαν πολιτείαν μετὰ μητρόπολιν τὰς Ἀθήνας, ἠρώτησε, λέγει ὁ Πλούταρχος, τὴν Πυθίαν ἂν τὸ δημιούργημα τοῦ θὰ ἐπέζη τῶν ἀναποφεύκτων ἱστορικῶν τρικυμιῶν, ἢ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος μάντις ἀπήντησεν αὐτῷ,

«Πολλὰς τοι πολῖας πατὴρ ἐμὸς ἐγκατέθηκεν».
«Τέρμα καὶ κλωστήρας ἐν ὑμέτερῳ πτολιέθρῳ».
«Ἀλλὰ σὺ μή τι λίην πεπονημένος ἐνδοθὶ θυμόν».
«Βουλεύειν ἄσχος γάρ ἐν οἷμασι ποντοπορεύσει».

Καὶ ὄντως κατεστράφησαν αἱ Ἀθῆναι ὑπὸ τῶν Περσῶν κατὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους, ἀλλὰ μείζων καὶ λαμπρότερα ἀνέθορον ἐκ τῶν ἐρειπίων ἢ τῆς Παλλάδος πόλις.

Καὶ ὅτε δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σύλλα τῷ 86 π. Χ., ἐπὶ τοῦ μιθριδατικοῦ πολέμου, ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῶν Ἀθηναίων οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν κατοίκων ἠρώτησαν τὴν Πυθίαν, κατὰ Παιονίαν, ἢ τὴν Σίβυλλαν, κατὰ Πλούταρχον,

αἰὲ καταλαμβάνοι τὸ χρεῶν ἤδη καὶ τὰς Ἀθήνας ἐρημωθῆναι, ἐδόθη καὶ πάλιν ἀπάντησις.

«Ἀσχος βυθίζει, δύναι δὲ τοι οὐ θέμις ἐστίν».

Ἦτοι. Σὺν τὸν ἄσκον βυθίζεσαι, πλὴν δὲν καταποντίζεσαι.

Καὶ ἡ ἱστορία ἔκτοτε ἀληθῆ ἀπέδειξε τὴν προφητείαν. Ὅ,τι δὲ προείπον τὰ μαντεῖα περὶ τῶν Ἀθηναίων ἀληθές, τὸ αὐτὸ πάντως θὰ ἔλεγον ἐρωτώμενα καὶ περὶ τῆς τύχης τῆς ὅλης Ἑλλάδος μετ' ἴσης ἀληθείας. Ὡς ἄσχος καὶ αὕτη ἀνέκαθεν βυθίζεται μὲν περιοδικῶς, πλὴν οὐδέποτε καταποντίζεται, οὐδ' ἐξαφανίζεται, ὅπως καὶ τὸ ἀγλαὸν καὶ ἀθάνατον τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς ἀριστούργημα, ὁ τῷ ἀνθρωπισμῷ ταυτόσημος Ἑλληνισμός, τὸ μετὰ τὸν ἥλιον λαμπρότερον καὶ λυσιτελέστερον δῶρον τῆς τοῦ Δημιουργοῦ προνοίας πρὸς τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, παραμένει ἀείζωος καὶ θέλει ἐξακολουθήσει, ὡς ὁ ἥλιος τὴν ὅλην γῆν θάλλων, φωτίζων, ζωογονῶν καὶ καθοδηγῶν τὴν ἀνθρωπότητα.

«Ὅφρ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ».

Κατ' ἐπιτυχῇ φράσιν ἀρχαίου ἐπιγράμματος, ἦτοι,

«Ὅσον πηγάζουν τὰ νερά καὶ βγάζ' ἡ γῆ χορτάρει»,

Ὡς θὰ ἔλεγε τῶν χρόνων μας Ἕλληνας ποιητής.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Λάβετε ἀπὸ τῶν πλουσίων τὰς περιουσίας των καὶ μοιράσετέ τας ἐξ ἴσου εἰς ὅλους· ὁ ἐπιμελὴς καὶ φιλότιμος θὰ προσπαθήσῃ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ μερίδιόν του καὶ ἐντὸς χρονικοῦ τινος διαστήματος θὰ γίνῃ πλουσιώτερος ἄλλων καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐμφανίζεται ὁ πλοῦτος. Ἰσοῖν δὲν θὰ ὑπάρξῃ, οὐ μόνον ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ μελλούσῃ ἀφοῦ ἕκαστος θ' ἀπολαύσῃ ἀναλόγως τῶν ἐν τῷ ἐπιγίῳ του βίῳ πράξεων.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ι. Ν. Κ. Β ὦ λ ο ν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Στ. Β. Τ ρ ί π ο λ ι ν. Διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου θέλομεν δημοσιεύσῃ τινὰ μόνον τῶν συγχαρητηρίων, ἄλλων δὲ ἀποσπάσματα.—Κ. Ν. Π ά τ ρ α ς. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὸ προσεχές φύλλον. Δ. Χ. Π ύ ρ γ ο ν. Αἱ δωρεαὶ δημοσιεύονται πάντοτε κατὰ δεκαπενθήμερον. Γρ. Β. Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Θὰ συνεχισθῇ ἡ δημοσίευσις τῶν Ἀναμνήσεων Συνεργάτου ἀπὸ τοῦ ἐπομένου.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Διατίμησις παρελθ. τόμων καὶ φύλλων

Πλήρης σειρὰ τῶν δέκα τόμων (1902—1912) δρ. 40.

Ἡ αὐτὴ διὰ δημοσίας κοινοτικὰς ἢ σχολικὰς βιβλιοθήκας, ἐπισήμως ζητουμένη δρ. 30.

Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν ἑκαστον λεπτὰ 5.

Φύλλα τοῦ 10 τόμου (1911) πρὸ συμπλήρωσιν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρᾳ ταχυδρομ. τελῶν.

Πᾶν ποσὸν προερχόμενον ἐκ πωλήσεως τόμων ἢ φύλλων θεωρεῖται καὶ ἀναγράφεται ἐν τῷ οἰκίῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποστείλαντος.
(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἐντὸς τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ κέρδους παρέχει καὶ ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν ὁ ἀγοράζων

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

2,000	γραμματῖα	κερδίζουν	200,000
1	ἐξ		80,000
1	ἐξ		20,000
2	ἐκ	2,500	5,000
6	ἐκ	1,000	6,000
15	ἐκ	400	6,000
25	ἐκ	200	5,000
1,950	ἐκ	40	78,000
4,000			400,000

Ἐκαστον γραμματίον ἀποτελούμενον ἐκ τεσσάρων μονοδράχμων τμημάτων πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 4.

ΥΠΕΡΟΚΕΑΝΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Ἡ μόνη κατ' εὐθείαν γραμμὴ

Ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος

Δ' ἐπιβάτας ἐμπορεύματα καὶ πᾶσαν πληροφάν ἀπευθυντέον.

Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῇ κεντρικῇ Διευθύνσει. Ὅδὸς Σταδίου.

Ἐν Πειραιεῖ, παρὰ τῷ Παραρτήματι τῆς Διευθύνσεως. Λεωφόρος Αἰγέως ἀρ. 5.

Ἐν Κ) πόλει, Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καλάμαις, Πάτραις παρὰ τοῖς κεντρικοῖς Πρακτορείοις καὶ εἰς τοὺς κατὰ ὅπου ἀντιπροσώπους τῆς Ἑταιρείας.

περίφημος Κολώνια καὶ τὰ ἄλλα ἄρώματα Μπουσαράκου, πωλοῦνται εἰς τὸ Κουρείον τοῦ Στὰδ Φιλεκαπιδευτικῆς.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΝΙΩΤΗΣ

Βιβλιοδέτης τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς

Ἰδιόκτητον Ἐργαστάσιον

77. ἰδὲς Χαρ. Τριεύπη 77

κατασπαράσσον ὄρνεον καὶ ἀποκαθηλὼν αὐτὴν καὶ διὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς μετὰ τὴν ἀθανασία ἀμείβων. Χιλιάδων ἐτῶν ἱστορία ἀποδεικνύει τοῦτο. Ἀρκεῖ μόνον, προσθετέον, νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ περιέλθῃ τὸ ἐλεύθερον κέντρον εἰς παντελεῖα σηπεδόνα καὶ ἀποσύνησιν, διότι ὁ ἔσθωθεν κίνδυνος εἶναι μείζων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐκ τῶν ἐγκάτων δὲ τῆς φυλῆς δέον ν' ἀναφανῇ καὶ πάλιν ὁ ἀποκαθηλώσων τὸν Ἑλληνισμόν καὶ εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀθανάτων ὁδηγήσων αὐτόν.

Ἐὰν δέ, σωφρονιζόμενοι, ἐξυγιάνωμεν καὶ ἐπιρρώσωμεν τὸ νοσοῦν νῦν ἐλεύθερον κρατίδιον, οὐδεμίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀμφιβολίαν ἢ δισταγμόν, ὅτι τάχιον ἢ βράδιον διὰ μυρίων μὲν σκοπέλων καὶ κινδύνων, ἀσφαλῶς ὅμως θὰ φθάσωμεν ποτε εἰς τὸν ποθητὸν λιμένα τῆς ἐθνικῆς ἐνώσεως, ἀποκαταστάσεως καὶ ἀκμῆς. Ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις καὶ οὐδεμίαν φυλὴ τῆς ἐλληνικῆς εὐγενεστέρᾳ ἐδείχθη, ἔχομεν δ' οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη θαυμασίως διατυπωμένην ὑποχρέωσιν,

Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μεγ' ἀριστοὶ
Ἀνθρώπων ἐγένετο.

Ὑπὸ τοιοῦτον γνώμονα καὶ ὁδηγὸν πάντως θὰ ἐπιπλεύσωμεν καὶ κατὰ τοὺς τῶν νεωτέρων τούτων χρόνων κλύδωνας, ὡς ἐπροφῆτευσεν πάλαι ποτὲ ἡ Πυθία.

Ὅτε ὁ Θησεὺς συνέλαβε τὸ μέγα σχέδιον, νὰ ἐνώσῃ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς μίαν πολιτείαν μετὰ μητροπόλιν τὰς Ἀθήνας, ἠρώτησε, λέγει ὁ Πλούταρχος, τὴν Πυθίαν ἂν τὸ δημιούργημα τοῦ θὰ ἐπέζη τῶν ἀναποφεύκτων ἱστορικῶν τρικυμιῶν, ἢ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος μάντις ἀπήντησεν αὐτῷ,

«Πολλὰς τοὶ πολῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐγκατέθηκεν».
«Τέρμα καὶ κλωστήρας ἐν ὑμετέρῳ πτολίεθρον».
«Ἀλλὰ σὺ μὴ τι λίην πεπονημένος ἐνδοθὶ θυμόν».
«Βουλεύειν» ἀσκὸς γὰρ ἐν οἷμασι ποντοπορεύσει».

Καὶ ὄντως κατεστράφησαν αἱ Ἀθηναὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν κατὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους, ἀλλὰ μείζων καὶ λαμπρότερα ἀνέθορον ἐκ τῶν ἐρειπίων ἢ τῆς Παλλάδος πόλις.

Καὶ ὅτε δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σύλλα τῷ 86 π. Χ., ἐπὶ τοῦ μιθριδατικοῦ πολέμου, ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῶν Ἀθηναίων οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν κατοίκων ἠρώτησαν τὴν Πυθίαν, κατὰ Παισανίαν, ἢ τὴν Σίβυλλαν, κατὰ Πλούταρχον,

αὐτὴ καταλαμβάνοι τὸ χρεὼν ἤδη καὶ τὰς Ἀθήνας ἐρημωθῆναι, ἐδόθη καὶ πάλιν ἀπάντησις.

«Ἀσκὸς βυθίζει, δῦναι δὲ τοι οὐ θέμις ἐστίν».

Ἦτοι. Σὺν τὸν ἀσκὸν βυθίζεσαι, πλὴν δὲν καταποντίζεσαι.

Καὶ ἡ ἱστορία ἔκτοτε ἀληθῆς ἀπέδειξε τὴν προφητείαν. Ὅ,τι δὲ προείπον τὰ μαντεῖα περὶ τῶν Ἀθηναίων ἀληθές, τὸ αὐτὸ πάντως θὰ ἔλεγον ἐρωτώμενα καὶ περὶ τῆς τύχης τῆς ὅλης Ἑλλάδος μετ' ἴσης ἀληθείας. Ὡς ἀσκὸς καὶ αὕτη ἀνέκαθεν βυθίζεται μὲν περιοδικῶς, πλὴν οὐδέποτε καταποντίζεται, οὐδ' ἐξαφανίζεται, ὅπως καὶ τὸ ἀγλαὸν καὶ ἀθάνατον τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς ἀριστούργημα, ὁ τῷ ἀνθρωπισμῷ ταυτόσημος Ἑλληνισμός, τὸ μετὰ τὸν ἥλιον λαμπρότερον καὶ λυσιτελέστερον δῶρον τῆς τοῦ Δημιουργοῦ προνοίας πρὸς τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, παραμένει ἀείζωος καὶ θέλει ἐξακολουθήσει, ὡς ὁ ἥλιος τὴν ὅλην γῆν θάλπων, φωτίζων, ζωογονῶν καὶ καθοδηγῶν τὴν ἀνθρωπότητα.

«Ὅφρ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ».

Κατ' ἐπιτυχίᾳ φράσιν ἀρχαίου ἐπιγράμματος, ἦτοι,

«Ὅσον πηγάζουν τὰ νερά καὶ βγάζ' ἡ γῆ χορτάρι»,
Ὡς θὰ ἔλεγε τῶν χρόνων μας Ἕλληνας ποιητής.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Λάβετε ἀπὸ τῶν πλουσίων τὰς περιουσίας των καὶ μοιράσετέ τας ἐξ ἴσου εἰς ὅλους· ὁ ἐπιμελὴς καὶ φιλότιμος θὰ προσπαθήσῃ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ μερίδιόν του καὶ ἐντὸς χρονικοῦ τινοῦ διαστήματος θὰ γίνῃ πλουσιώτερος ἄλλων καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐμφανίζεται ὁ πλοῦτος.. Ἰσοίης δὲν θὰ ὑπάρξῃ, οὐ μόνον ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ μελλούσῃ ἀφοῦ ἕκαστος θ' ἀπολαύσῃ ἀναλόγως τῶν ἐν τῷ ἐπιγίῳ του βίῳ πράξεων.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

I. N. K. B ὦ λ ο ν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Στ. Β. Τ ρ ί π ο λ ι ν. Διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου θέλομεν δημοσιεῖσθαι τινὰ μόνον τῶν συγχαρητηρίων, ἄλλων δὲ ἀποσπάσματα.—Κ. Ν. Π ά τ ρ α ς. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὸ προσεχές φύλλον. Δ. Χ. Π ύ ρ γ ο ν. Αἱ δωρεαὶ δημοσιεύονται πάντοτε κατὰ δεκαπενθήμερον. Γρ. Β. Ἄ λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Θὰ συνεχισθῇ ἡ δημοσίευσίς τῶν «Ἀναμνήσεων Συνεργάτου» ἀπὸ τοῦ ἐπομένου.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Διατίμησις παρελθόντων καὶ φύλλων

Πλήρης σειρὰ τῶν δέκα τόμων (1902—1912) δρ. 40.

Ἡ αὐτὴ διὰ δημοσίας κοινοτικὰς ἢ σχολικὰς βιβλιοθήκας, ἐπισήμως ζητούμενη δρ. 30.

Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν ἑκαστον λεπτὰ 5.

Φύλλα τοῦ 10 τόμου (1911) πρὸ συμπλήρωσιν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουσι τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρᾳ ταχυδρομ. τελῶν.

Πᾶν ποσὸν προερχόμενον ἐκ πωλήσεως τόμων ἢ φύλλων θεωρεῖται καὶ ἀναγράφεται ἐν τῷ οἰκείῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποστείλαντος.
(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἐντὸς τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ κέρδους παρέχει καὶ ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν δ ἀγοράζων

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

2,000	γραμμάτια	κερδίζουν	200,000
1	ἐξ		80,000
1	ἐξ		20,000
2	ἐκ	2,500	5,000
6	ἐκ	1,000	6,000
15	ἐκ	400	6,000
25	ἐκ	200	5,000
1,950	ἐκ	40	78,000
4,000			400,000

Ἐκαστον γραμμάτιον ἀποτελούμενον ἐκ τεσσάρων μονοδράχμων τμημάτων πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 4.

ΥΠΕΡΟΚΕΑΝΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Ἡ μόνη κατ' εὐθείαν γραμμὴ

Ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος

Δ' ἐπιβάτας ἐμπορεύματα καὶ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον.

Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῇ κεντρικῇ Διευθύνσει. Ὅδὸς Σταδίου.

Ἐν Πειραιεῖ, παρὰ τῷ Παραρτήματι τῆς Διευθύνσεως. Λεωφόρος Αἰγέως ἀρ. 5.

Ἐν Κ)πόλει, Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καλάμαις, Πάτραις παρὰ τοῖς κεντρικαῖς Πρακτορείοις καὶ εἰς τοὺς κατὰ ὅπους ἀντιπροσώπους τῆς Ἑταιρείας.

περίφημός Κολώνια καὶ τὰ ἄλλα ἀρώματα Μποτσαράκου, πωλοῦνται εἰς τὸ Κουρεῖόν τοῦ. Στὰ Φιλελευθερευτικῆς.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΝΙΩΤΗΣ

Βιβλιοδέτης τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς

Ἰδιόκτητον Ἐργοστάσιον

77. ὁδὸς Καρ. Τρικοῦπη 77